

[Boligministeren]

Boligstyrelsen er ikke bekendt med de nærmere regler for selskabets rentefastsættelse afdelingerne og selskabet imellem. Det er dog telefonisk fra selskabet oplyst, at afdelingerne lån til selskabet forrentes med diskontoen $\div 1$. Ved lån fra selskabet til afdelingerne beregnes en rente på diskonto $+ 1$. Den rentemarginal, selskabet herved opnår, anvendes til afholdelse af administrationsudgifter, således at det forvaltningsbidrag, afdelingerne betaler, reduceres som følge heraf. Herudover har selskabet oplyst, at man formentlig, når årsregnskabet for 1982/83 foreligger, vil foretage en regulering af den nævnte rentesats, der anvendes ved afdelingerne udlån til selskabet. Man kan derfor ikke på denne baggrund tale om, at der direkte gennem selskabets rentepolitik overføres midler fra de »normale« almenyttige afdelinger til de afdelinger, der er opført med salg for øje. Det skal i øvrigt bemærkes, at der ikke i lov om boligbyggeri eller i de hertil hørende bestemmelser er regler om, at de almenyttige boligselskaber skal anvende en bestemt rentesats i forbindelse med udlån af afdelingers midler til selskabet. Boligstyrelsen mener derfor heller ikke i almindelighed at skulle tage stilling til størrelsen af anvendte rentesatser, men må overlade dette til selskabets ansvarlige ledelse. Styrelsen har dog i enkelte sager, hvor rentespørgsmålet har været forelagt, udtalt, at det ikke findes kritisabelt, at der anvendes en rentesats, der ligger under den almindelige udlånsrente. En rentesats, der ligger omkring den officielle diskonto, dvs. diskontoen $+ / \div 1-2$, vil således som udgangspunkt ikke kunne findes kritisabel.

Spm. nr. S 991

Til justitsministeren (11/4 83) af:

Bjørn Elmquist (V):

»Mener ministeren, efter at den svenske højesteret har fastslået, at en treårig dreng født efter kunstig befrugtning ikke har nogen far, at der i dansk ret bør overvejes indført regler, som helt klart fastslår, hvordan faderskabet skal placeres i den slags tilfælde, herunder også, når befrugtning er foretaget i privat regie?«

Begrundelse

Som bekendt består der ganske store ligheder mellem dansk og svensk ret, ikke mindst på det familieretlige område. Den svenske højesteret har i slutningen af marts måned d.å. fastslået, at en nu treårig dreng født efter kunstig befrugtning ikke har nogen far.

Manden i det ægteskab, drengen blev født i, har efter skilsmissen afvist faderskabet, og da sæddonoren er anonym, kan han ikke spores.

Dommen er den første af sin art, og da retsforholdene i de to lande ligger tæt på hinanden, må det give anledning til overvejelser om retsgrundlaget herhjemme med henblik på at fastslå, om der er behov for lovændringer.

Besvarelse (19/4 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det bemærkes indledningsvis, at justitsministeriet endnu ikke er nærmere bekendt med indholdet af og begrundelsen for den svenske højesteretsdom.

Efter børnelovens § 5, stk. 2, som ændret ved lov nr. 223 af 26. maj 1982, skal sag om anfægtelse af faderskabet til et ægtebarn anlægges af ægtemanden senest 3 år efter barnets fødsel. Ægtemanden vil dog efter omstændighederne kunne anses for afskåret fra at anfægte faderskabet inden udløbet af denne frist. Grundlaget herfor er den såkaldte anerkendelseslære, som uden positiv lov hjemmel er fastslået i retspraksis. Efter anerkendelseslæren kan en ægtefælle anses for afskåret fra at anfægte et barns status som ægtebarn, såfremt ægtefællen med kendskab til eller formodning om, at barnet ikke kan være ægtemandens, faktisk har anerkendt og behandlet det som sit. Det må antages, at anerkendelsesreglerne fører til, at en ægtemand, der har givet samtykke til insemination, når insemination er foretaget, er afskåret fra at anfægte faderskabet til det barn, der undfanges ved insemination. Det er således udtrykkeligt fremhævet i bemærkningerne til den seneste ændring af børnelovens § 5, at en ægtemand må være afskåret fra at anfægte faderskabet til et barn, der er undfanget ved insemination, også inden fristens udløb.

Det er justitsministeriets opfattelse, at denne retsstilling giver en tilfredsstillende regulering af barnets familieretlige stilling på dette område.